

พระพุทธศาสนาให้ชีวิตใหม่

กันตพงศ์ พูลสมบัติ

R20005

ผมขอนำเรื่องประสบการณ์ชีวิตของผมมาบอกเล่าให้ทราบความเป็นมา อันเป็นเส้นทางตามกระแสกรรม ที่ชักนำทำให้ผมได้มาพบแก่นธรรมในพระพุทธศาสนา จนมี ชีวิตที่แจ่มใส ใจเป็นสุข จากเดิมที่หลงผิดด้วยความไม่รู้ จนเกือบจะหลงกระทำผิด ไปตลอดชีวิต จนได้มาพบธรรมะของพระพุทธองค์ และโน้มนำให้ผมได้มีโอกาส ปฏิบัติธรรมเจริญสติปัญญา ๔ อันเป็นทางสายเอก ถึงได้รู้ได้เห็นของดี ที่จะเปลี่ยน ชีวิตจากความมืดบอดมาสู่ทางแห่งปัญญา ที่จะใช้แก้ปัญหาชีวิตได้ตลอดไป จะขอเล่าไป เป็นลำดับดังนี้

ไม่ทุกข์ ไม่พบธรรมะ

ก่อนหน้านี้นี้ผมไม่สนใจเรื่องธรรมะเลย ใช้ชีวิตอยู่ไปเรื่อยๆตามกระแสโลก เป็น ชาวพุทธแต่ในบัตรประชาชน ไม่สนใจศึกษาเรียนรู้ว่าศาสนาพุทธสอนอะไรเราบ้าง วัดไม่เข้า แทบจะไม่ได้ทำบุญตักบาตรเลย ไม่รู้เรื่องสังฆทาน ฟังเทศน์ไม่มี ใครมา บอกบุญกฐินผ้าป่าก็เฉยๆ การปฏิบัติธรรมยังไม่รู้เอาเลย จนชีวิตต้องประสบความทุกข์ แสนสาหัสหนักหน่วงเหลือ ถึงได้ฉุกคิดว่าเราจะหาทางออกให้ชีวิตอย่างไร จะแก้ไขปัญหา อย่างไร ผมและครอบครัวประสบวิบาก เริ่มจากปี ๒๕๔๓ ชีวิตลุ่มๆดอนๆ ได้งาน ก็ไม่ยั่งยืน รับจ้างสัมภาษณ์วิจัยตลาดบ้าง รับจ้างจัดเอกสารใส่ซองติดตึกเกอร์บ้าง ภรรยาที่ขายกล้วยทอด แต่ก็มีปัญหาอุปสรรคต่างๆมรเร็ว ทั้งภาระค่าใช้จ่าย ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ จนต้องกลับไปบ้านภรรยาที่จังหวัดพะเยา ไปตั้งหลักใหม่ หางานทำ

ระยะนี้ผมก็หาซื้อหนังสือแนวธรรมะมาอ่าน คิดว่าธรรมะน่าจะช่วยด้านจิตใจให้ได้ ข้อคิดบ้าง ว่าเราจะก้าวไปข้างหน้าอย่างไรดี ก็เหมือนเป็นบุญกำหนดเรื่องอยู่บ้างที่ทำให้ใจคิดเลื่อมใส หนังสือที่จุดประกายความศรัทธาในพระพุทธศาสนาได้แก่ ปราณกรรมหลังความตาย กรรมลิขิตและชีวิตระหว่างภพ เขียนโดยคุณปนาพันธ์ นุตอำพันธ์ (ขอประทานโทษหากสะกดผิดครับ) ผมรู้จักหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน ก็จากหนังสือเหล่านี้แหละครับ ได้ข้อคิดเรื่องสติ เกิดความอุตสาหพยายาม ไม่ย่อท้อ คิดว่าถ้าเราทำความดี ไม่สร้างบาปกรรมเพิ่มอีก ชีวิตข้างหน้าย่อมไปได้ในทางดีแน่ ก็ยึดหลักนี้กัดฟันสู้ชีวิตต่อไป

เข้าวัด...จุดเปลี่ยนชีวิต

ต้นปี ๒๕๔๖ ชีวิตลำบากอยู่เช่นเดิม แต่ผมมาได้ธรรมะจากหลวงพ่อกับที่ว่า “คนเราถ้าไม่ทุกข์ขนาดหนักแล้วจะไม่คิดถึงพ่อแม่เลย” ผมคิดถึงพ่อแม่ขึ้นมาเลยครับ จากบ้านไป ๘ ปี ไม่เคยติดต่อกลับไปเลยว่าท่านจะเป็นอยู่อย่างไรบ้าง โทรศัทพ์ไป คุณพ่อรับสาย เล่าชีวิตให้ท่านฟังและอยากกลับบ้าน ท่านก็กรุณาส่งเงินมาให้เป็นค่ารถค่าเดินทาง ผมก็พาภรรยาและลูกสาวไปอยู่บ้านคุณพ่อ อยู่กันไปท่านก็ยังโกรธเคืองผมอยู่ เลยมาถึงภรรยาและลูกผม ด้วย ก็อยู่กันแบบเกร็งๆ ผมก็ให้ภรรยาอดทน พยายามรบกวนท่านให้น้อยที่สุด ผมบอกท่านว่าจะบวชให้ท่านและคุณแม่ ตั้งใจไว้นานแล้วแต่ก็ไม่มีจังหวะ ด้วยกุศลจิตตั้งมั่นทำให้ผมได้บวชที่วัดพิชัยญาติการาม หรือวัดพิชัยญาติ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ในโครงการอุปสมบทหมู่เฉลิมพระเกียรติแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๗๘ พรรษา ระหว่างวันที่ ๑-๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ และไปปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมธรรมโมลี อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ได้มาบวชถือเป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับผม เพราะไม่มีเงินเลย ผมเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนามากขึ้น

เป็นลำดับ จนกระทั่งความคิดความอ่านเปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือ การดำเนินชีวิตก็จะยึดเอาหลักธรรมะมาใช้มากขึ้น มองโลกในมุมมองของธรรมะ ทำให้จิตใจปล่อยวางกับกระแสโลกมากกว่าแต่ก่อน

ธรรมะคือที่พึ่ง

สิ่งที่ได้จากการบวชมีค่าต่อชีวิตผมและครอบครัวอย่างมหาศาล เป็นเสมือนเข็มทิศชี้แนวทางสว่างแห่งจิตใจ ทำให้ได้ระลึก ได้ตระหนักในเรื่องกฎแห่งกรรม ผมได้พระวิปัสสนาจารย์ช่วยอบรมสั่งสอน ซึ่งแนวทางปฏิบัติจนค่อยๆ เข้าที่เข้าทาง จะได้นำไปปฏิบัติต่อหลังจากลาสิกขาไปแล้ว หลังจากนั้นผมก็ใฝ่ในธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาอยู่เนืองๆ อ่านบททวนในหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อจรัญ จนได้ตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้งคือ ไปปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ถือเป็นการต่อยอดเพิ่มพูนความรู้ในการเจริญสติปัญญา ๔ เหตุ เพราะยังมีหลายอย่างที่ไม่ค่อยเข้าใจดีนัก อยากได้คำแนะนำและแนวทางเพิ่มเติม และด้วยอานิสงส์ผลบุญกุศลจากความตั้งใจแน่วแน่นี้เอง ที่ทำให้ผมได้รับสิ่งที่มีค่ายิ่งในชีวิต ดังนี้

๑. ระลึกถึงพระคุณบิดามารดา ได้ตระหนักแล้วว่าท่านมีพระคุณอย่างใหญ่หลวง ท่านให้ชีวิต ให้การศึกษา ให้ปัจจัย ๔ ให้ความสุขสบายในการอยู่อาศัย ได้ตระหนักว่าพ่อแม่หาเงินด้วยความยากลำบาก ท่านคงเหน็ดเหนื่อยมากในการทำมาหากิน เષชัญปัญหาอุปสรรคต่างๆ ดิ้นรนสร้างฐานะกว่าจะเป็นปึกแผ่น มีบ้านเป็นของตนเอง

๒. ระลึกถึงท่านผู้มีพระคุณทั้งหลาย แต่เดิมผมไม่ค่อยได้คิดถึงเรื่องนี้เลย ที่เราเป็นตัวเราจนเอาดีมาได้นี้ก็เพราะท่านผู้มีพระคุณทั้งหลาย ทั้งญาติมิตร ครูบาอาจารย์ ท่านที่เมตตาช่วยเหลือเกื้อหนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะช่วงที่ครอบครัวผมประสบวิกฤตเรื่องการกินอยู่ ทุกวันนี้ผมระลึกถึงพระคุณท่านเหล่านั้นอยู่เสมอ

๓. หายจากอาการปวดหลังที่เรื้อรังมาหลายปี ปวดทรมานมากโดยเฉพาะเวลานอน จะพลิกไปทางไหนก็ปวดไม่ยอมหาย นี่เป็นทุกข์ใหญ่ของผมเลยล่ะครับ จนมาได้วิชาดีคือการเจริญสติปัญญา ถึงรู้อะไรจะแก้ไขอย่างไร เหมือนยกภูเขาออกจากอกเลยครับ ดีใจมาก ไม่ต้องไปหาหมอ ผมก็ได้นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ในการขจัดปิดเป่าทุกข์ในกายที่เกิดขึ้นคือ เจ็บ ปวด เมื่อย ซา นับเป็นมหัศจรรย์จริงๆ นึกถึงที่หลวงพ่อบอกสอนไว้ได้เลยครับว่า ธรรมฐานใช้แก้ปัญหาวินัยได้ ทุกขเวทนาจากการเจ็บปวด หรือการเจ็บไข้ได้ป่วยก็เป็นทุกข์ใหญ่ของชีวิตใครๆ ไม่ใช่หรือครับ

๔. การดำเนินชีวิตเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด จากเดิมไร้หลักยึดก็ได้อาศัยธรรมะเป็นหลักยึด จากคนที่ไม่เข้าวัด ไม่สวดมนต์ ไม่รักษาศีล ไม่ช่วยเหลือเกื้อกูลใครเท่าไรหรอก ก็เปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่ได้ อย่างที่ไม่เคยคิดว่าชาตินี้จะเอาดีอะไรได้ ผมหาโอกาสเข้าวัด ทำบุญใส่บาตรทุกวันพระ สวดมนต์พระพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ พาทุง มหาภา ตามที่หลวงพ่อบอกสอน สอนลูกสาวให้สวดมนต์ ลูกสาว ๖ ขวบ สวดพระพุทธรูปได้ สอนให้ไหว้พระไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ อ่อนน้อมถ่อมตน

๕. มีเหตุการณ์อันยังความปลาบปลื้มแก่ผมสอง เหตุการณ์

เหตุการณ์แรกคือ ในวันสุดท้ายของการบวช มีพิธีมอบเกียรติบัตรและพิธีลาสิกขา ณ วัดพิชัยญาติ ภรรยาบอกผมว่าคุณพ่อป่วยเข้าห้องไอซียู โรงพยาบาลศรี

วิชัย ท่านอยากเห็นผมในผ้าเหลือง ท่านยังไม่เคยพบผมเลยตั้งแต่บวช ไปถึงท่านยังไม่หลับ มีสายยางต่ออยู่ ยังพูดไม่ได้ ท่านเห็นผมก็ยกมือไหว้ แสดงว่าท่านยังรู้สึกตัวคืออยู่ ไม่เป็นอะไรมาก ก็พูดคุยกับท่านว่าอย่าวิตกกังวลเลย ทำใจให้สบาย อีกไม่กี่วันก็จะกลับบ้านได้ ท่านก็รับรู้โดยพยักหน้ารับ

อีกเหตุการณ์หนึ่งคือ ก่อนหน้าที่ผมจะไปเยี่ยมคุณพ่อ แม่ชิตศพรที่ผมเคารพนับถือ ท่านได้มามอบของที่ระลึกในการบวชให้ ผมปลื้มปีติมากครับ ถือเป็นเหตุการณ์พิเศษครั้งหนึ่งในชีวิตก็ว่าได้ เพราะท่านอื่นที่บวชพร้อมกันก็ลาสิกขาไปหมดแล้ว ส่วนผมและพระบางรูปที่บวชต่อได้รับพระเคนจากแม่ชี นี่คงเป็นกุศลกรรมที่ได้ชักนำให้มา เกี่ยวข้องกันอย่างนี้ เพราะท่านเคยสอนว่ากรรมเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่เพราะด้วยกุศลและอกุศลนั่นเองที่นำพาให้ประสบ

สุดท้ายนี้ผมขอให้ท่านนิสงฆ์บุญกุศลอันพึงมี จากการบอกเล่าประสบการณ์ชีวิต เป็นอุทาหรณ์สอนใจผู้อ่านทั้งหลาย จงส่งผลให้พระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม) มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ ปราศจากโรคพยาธิ มีความเจริญรุ่งเรืองในธรรม เพื่อ สั่งสอนอบรมพุทธศาสนิกชนทั้งหลายสืบไปชั่วกาลนาน และขออุทิศบุญกุศลจากการให้ธรรมทานนี้แก่บิดา มารดา บรรพบุรุษผู้ล่วงลับ ญาติพี่น้อง ภรรยา บุตร ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณ กัลยาณมิตร ผู้เคยร่วมการงานกัน เทวดา เปเรต เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ร่วมทุกข์เกิดแก่ เจ็บ ตาย เวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏอันไม่รู้ประมาณ ขอจงมีความสุข หลุดพ้นจากวิบากกรรมโดยทั่วกันเทอญ